* * *

Хоч я великим став, а дні в тісноті трачу.
Зросла ціна моя, а покупців не бачу.

* * *

Коли забагатієш, то простягни до друзів
Із щедрими дарами, із частуванням руки.
А спобіжить нещастя, не виявляй нікому,
Нехай безмовно жовкне твоє лице від муки.

* * *

Найвищої мети я прагну і жадаю,
Ніколи вниз мій дух не спуститься й на мить:
Або дістануся жаданої верхівлі,
Або хай смерть мене на цім шляху приспить.

* * *

Не метушись, бо всюди живе твоя душа,
Вперед, до благ найвищих — таке у неї гасло.

Душа — скляна судина, наука — світло в ній,
А нашу людську мудрість вважатимем за масло.

Воістину, живеш ти на грані небуття
Лише хвилину, поки те світло не погасло.

* * *

Що за людці! Так заздрять на мій хист,
Що заочі кленуть мене повсюди.

Знання, освіта, розум мій — для них
Лиш зачіпка для лайки та огуди.

Як дикий цап рогами скелю б'є,
Так і мені ці докучають люди.

Та юнака, що став на певний шлях,
Не устрашать пусті їх пересуди.

* * *

Вони прощення просять моїм гріхам, бо в серці
Таять передо мною і острах, і докір.

Як од страшного звіра, копають ями, хрипко,
Як пси, на мене брешуть, бо я ж і є той звір.

Коли встають уранці, на мене зирять косо,
Що я всю ніч працюю, томлю і думку, й зір.

Якби вони по правді, без заздрості судили,
То, певно б, не зганьбили мій труд, мій добротвір.